

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce **V. V.**, zastoupeného JUDr. Danielem Hornem, advokátem se sídlem Doudlevecká 22, Plzeň, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 4. 2005, č. j. 58 Ca 43/2004 – 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Danielu Hornovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce po právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Plzni, jímž mu nebyl ustanoven zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2004, č. j. LPVV/3070/04 a ze dne 5. 4. 2004, č. j. 3148/04. Krajský soud při svém rozhodnutí vycházel z předběžné úvahy, že pro ustanovení zástupce účastníku řízení je třeba splnění tří zákonných podmínek. Jednak je nutno podat návrh na ustanovení zástupce, navrhovatel musí splňovat předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce musí být třeba k ochraně jeho práv. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce splňuje první dvě podmínky, neboť podal příslušný návrh a jsou u něj předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Dle názoru krajského soudu však ustanovení zástupce pro řízení není třeba k ochraně žalobcových práv. Soud v daném případě bude v řízení posuzovat, zda napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a pokud otázku podmínek řízení zodpoví kladně, přezkoumá tato rozhodnutí podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. pak jejich

zákonnost posoudí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podaná žaloba neobsahuje vady, které by bránily jejímu věcnému vyřízení a na výzvu soudu byla žalobcem doplněna. Případný zástupce by již neměl možnost rozšířit okruh žalobních bodů, neboť podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, tedy ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy byla napadená rozhodnutí žalobci doručena. Žalobce ve svých podáních jasně vyjádřil, v čem spatřuje pochybení žalovaného, který nepovolil obnovu řízení o přestupku a ani neshledal důvody k zahájení mimoodvolacího řízení. Podání jsou učiněna jasně a srozumitelně, žalobce odkazuje v souvislosti se svými tvrzeními na konkrétní ustanovení zákona. V řízení bude soud vycházet z obsahu správního spisu a z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobce svými podáními prokázal, že je schopen hájit svá práva, vyjadřovat se písemně a v rámci již uplatněných žalobních bodů bude mít možnost vyjádřit se i při jednání soudu, neboť nesouhlasil podle § 51 s. ř. s. s projednáním věci bez nařízení jednání. Podle ust. 36 odst. 1 s. ř. s. také soud žalobci poskytl a při jednání ve věci samé ještě poskytne poučení o jeho procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěl újmu. Z uvedených důvodů tedy krajský soud žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě nevyhověl a žalobci zástupce neustanovil.

V podané kasační stížnosti žalobce vyslovil souhlas s názorem krajského soudu, že jasně a srozumitelně uvedl v čem spatřuje pochybení správních orgánů, avšak vzhledem k tomu, že zde vznikly pochybnosti ohledně zákonitosti vydaných rozhodnutí správních orgánů ze dne 10. 6. 2002 a 25. 7. 2002 konstatované v odůvodnění rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 25. 11. 2002, č. j. 11 C 265/2002, byl podán ke správním orgánům návrh na obnovu řízení a přezkum v řízení mimoodvolacím. Správní orgány, které se mají obligatorně řídit právním názorem soudu, však naznačené nezákonnosti nepřezkoumaly, proto byla po zamítavých rozhodnutích podána správní žaloba ke krajskému soudu. Vzhledem k tomu, že Okresní soud Plzeň – město ve svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2002 přesně nespecifikoval, ke kterým nezákonnostem ve správním řízení došlo, a žalobce jako laik v této oblasti nedokáže ony nezákonnosti přesně označit, je toho názoru, že bez hlubších znalostí dané problematiky nedokáže v plné míře hájit svá práva, neboť se jedná o právně složitou věc. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby usnesení Krajského soudu v Plzni bylo zrušeno a krajskému soudu bylo nařízeno ustanovení zástupce žalobci pro toto řízení, event., aby věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 4. 2005 byl žalobci ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce – advokát JUDr. Daniel Horn.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Plzni v mezích uplatněných stížních bodů a dospěl posléze k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Byť žalobce neuvedl výslovně důvod kasační stížnosti s odkazem na ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., má Nejvyšší správní soud dle obsahu podání za to, že lze žalobcovy stížní námitky podřadit ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Žalobce totiž v podstatě tvrdí, že byl zkrácen na svých právech nesprávným výkladem ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. při rozhodování o jeho žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě.

Nejvyšší správní soud však právní názor žalobce nesdílí. Podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Krajský soud tedy správně dovodil, že procesní podmínkou pro ustanovení zástupce je podání návrhu účastníka, hmotněprávními podmínkami pak předpoklad pro osvobození od soudních poplatků a potřeba ochrany práv účastníka. Pojem potřeby ochrany práv účastníka je neurčitým právním pojmem, který je nutno vyložit vždy ve vztahu ke konkrétní situaci. Krajský soud v daném případě správně poukázal na relevantní skutečnosti, tj. na to, že podaná žaloba je z formálně právního hlediska bezvadná, žalobní body v ní uplatněné již nelze v dalším průběhu řízení rozšiřovat, o některých otázkách si činí soud úsudek ex offio (např. zda napadené správní akty jsou rozhodnutími podle ust. 65 odst. 1 s. ř. s.) a že při dosavadní úrovni žalobcových podání lze důvodně předpokládat, že při splnění zákonné poučovací povinnosti soudu neutrpí v řízení žádnou újmu. Tvrdí-li tedy žalobce v kasační stížnosti, že nedokáže přesně definovat nezákonnosti dřívějších správních rozhodnutí

a že bez hlubších znalostí dané problematiky nedokáže v plné míře hájit svá práva, neodpovídají tato tvrzení dosavadnímu průběhu řízení. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že ostatně i kasační stížnost proti usnesení krajského soudu podal žalobce sám, tato byla projednatelná, byť její sepsání klade vyšší formálně právní nároky než sepsání žaloby, a soudem ustanovený advokát pro řízení o kasační stížnosti již tuto nijak nedoplňoval a kromě převzetí věci a nahlížení do spisu nečinil další úkony. Nejvyšší správní soud tedy shodně se závěry krajského soudu dospěl k závěru, že pro ustanovení zástupce žalobci v řízení o žalobě není splněna podmínka potřeby ochrany jeho práv a není tedy naplněn dovozovaný důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému nevznikly náklady řízení přesahující rozsah jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Danielu Hornovi pak Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování za dva úkony právní služby á 1000 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 187/1996 Sb. ve spojení s ust. § 7 cit. vyhlášky) a dvakrát režijní paušál á 75 Kč (ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátcem DPH byla odměna zvýšena o částku 408,50 Kč. Celkově tedy bylo přiznáno 2558,50 Kč. Náklady právního zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu